

— Пстой, момко, почини си малко. Я вижъ колко е високо слънцето. А е останала само една леха за оране. Има време да я доорешъ. Седни малко, да ти разкажа една приказка.

Момчето спрѣло теленцата и седнало на браздата. Магесницата почнала да разправя, и догдето разправяла, тя неусѣтно поръсила съ съненъ прахъ очитѣ на момчето, омаяла го и то заспало. Щомъ го приспала, магесницата си отишла. А слънцето слизало все по-надолу на залѣзъ.

Тогава едното теленце рекло на братчето си:

— Слънцето вече захожда, а ние още не сме изорали нивата. Ще загине нашиятъ стопанинъ. Какво да правимъ!

— Какво ли? — отговорило другото теленце. — Азъ ще ида на оная планина, ще замахна съ рога си, ще ударя слънцето, ще го върна на пладне, а ти събуди момчето.

Счупили желѣзнитѣ жегли малкитѣ теленца и едното заминало къмъ планината, а другото почнало да ближе ржката на заспалото момче. То се събудило и погледнало къмъ слънцето. Пожълтѣло отъ страхъ, когато видѣло, че слънцето вече залѣзва. Но тъкмо въ туй време теленцето,

което се било вече изкачило на планината, ударило съ малкия си рогъ заходящото слънце и го върнало пакъ на пладне. Следъ туй юначното теленце слѣзнало пакъ на нивата.

Момчето изорало и последната леха, отишло вечерта въ царския палатъ и попитало: — Царю, държишъ ли си думата?

— Искай, — отговорилъ цартъ, — каквото поискашъ, ще ти дамъ.

— Искамъ, — отговорило юначното момче, — да слѣзешъ отъ престола си, за да седна азъ.

Цартъ се разтрепералъ отъ страхъ и слѣзълъ. Момчето седнало на трона и сложило царската корона на глава си.

И после дълго, дълго царувало.

